

— Кой ви каза това? Та вие, господине, плюйте въ лицето му, който ви е казалъ това. Той ще да е нѣкой шегаджия, та е искалъ да се пошегува съ васъ. На, приказватъ хиляда души, а я иди ги прѣброй, нищо нѣма да намѣришъ. Послѣднитѣ години проклетата огненица измори сума свѣтъ.

— Що думате! много ли хора измори? извика Чичиковъ съ съчувствие.

— Да, много отидоха.

— Ами позволете ми да узная, колко на брой?

— До осемдесетъ души.

— Не може да бжде!

— Нѣма да ви лъжа, господине.

— Отъ кога смѣтате, отъ послѣдното ли прѣброяване?

— Не, ако е оттогава, ще се набератъ до сто и двайсетъ.

— Сто и двайсетъ ли?

— Старъ съмъ, господине, та нѣма да те лъжа. Ето нѣ до мене живѣе единъ капитанъ. Дяволъ го знае, защо се нарича мой роднина. Като рекълъ: Вуйчо, вуйченце, ржката ми цѣлува. Ама азъ се същамъ защо. Бѣла-рада, види се, страшно ще да обича. Прахосалъ всичкитѣ си пари и сега вуйчо, та вуйчо!

— Азъ не съмъ дошелъ да искамъ, прибърза да каже Чичиковъ. Азъ желая да плащамъ данъка за всички ваши умрѣли селяни, съгласенъ ли сте?

Плюшкинъ се облеци. Това прѣдложение го смая.

— Какъ така? запита Плюшкинъ. Че вие ще губите.

— За ваша милость азъ искамъ да губя.